

JESSIE TEKENT

EN STEELT DE SHOW

SARA SHEPARD

DE WAARZEGGER

Lieve Cosmo,

Ik heb de laatste tijd niet veel geschreven. Had ik dat wel gedaan, dan zou het vooral zijn gegaan over de dingen die jij hebt uitgehaald, zoals in de modder rollen, te veel blaffen en eten van onze borden stelen. En dat is slecht, dat weet ik wel, maar je maakt de schattigste schrokgeluiden.

En over *mezelf* schrijven? Dat was de laatste tijd niet nodig. Van mijn lerares gevoelens, mevrouw Heinen, moet ik elke dag in dit dagboek schrijven. Maar alles ging zo goed dat het voor mij niet hoefde. De herfst was geweldig. Ik ben geen enkele zwarte kat tegengekomen, en ik ben niet geflipt in het spookhuis van ons stadje.

Oké, er was wel een bizarre ballon tijdens de herfstparade.

Ik begreep gewoon niet wie die vent moest voorstellen.

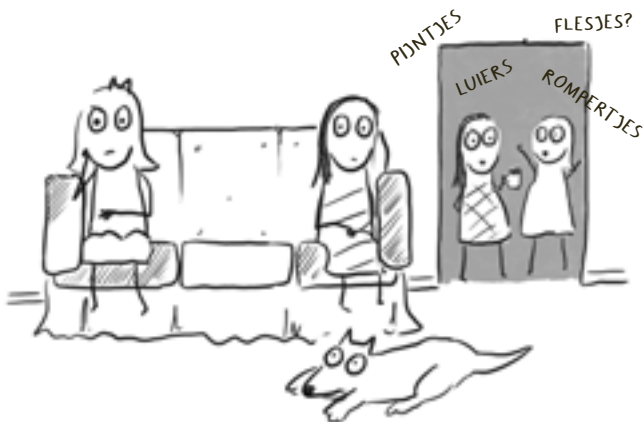
In de vakantie ging het thuis alleen maar over dat er volgend jaar rond deze tijd twee nieuwe baby's zouden zijn. Mijn moeder is echt zwanger van een

tweeling. Een poosje geloofde ik gewoon niet dat ze me de waarheid vertelde. Maar toen lieten mijn ouders dit zien.

In de herfst ging mijn moeder veel om met andere zwangere vrouwen, onder anderen de moeder van Romy Minne. Romy Minne is geen vriendin van mij. En als we het hebben over mijn vroegere beste vriendin, Vera Vedel - die Romy Minne heeft *afgepakt*... We zijn nog steeds geen vriendinnen. Maar we zijn nu ook geen vijanden meer. We zeggen elkaar gedag op de gang, maar we praten niet echt.

Helaas zitten Romy en ik soms met elkaar opgescheept, als onze moeders samen afspreken. Dat gaat meestal zo:

Maar ik probeerde me niks van Romy aan te trekken. Ik had het druk met mijn nieuwe vrienden: Kristian, Rocco, Maria en Petra. Vooral Maria.

Soms wilde ik Maria zelfs mijn *beste* vriendin noemen... maar ik weet het niet. Wat er met Vera gebeurde was zo... *moeilijk*. Niet dat ik denk dat zoiets ooit met Maria gaat gebeuren, maar ik wil het niet

jinxen. Ik denk dat een deel van mij het nog wat spannend vindt om iemand weer mijn beste vriendin te noemen - officieel, dan.

Hoe dan ook, het is nu januari. Alles ging nog steeds supergoed. Ik had helemaal niks om me zorgen over te maken.

Tot eerder vandaag.

Het begon allemaal tijdens de lunch. We hadden het over het toneelstuk van groep zeven. Dat is een traditie. Mijn lerares, mevrouw Damen, heeft elk jaar de leiding over de voorstelling van het hele leerjaar. Zij kiest het toneelstuk uit, ze neemt de audities af en bepaalt wie de hoofdrollen krijgen. We hadden nog niets over de voorstelling gehoord, maar we vonden er allemaal wat van.

